

Súd: Krajský súd Banská Bystrica
Spisová značka: 13CoCsp/4/2022
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6320201678
Dátum vydania rozhodnutia: 27. 10. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Danica Kočičková
ECLI: ECLI:SK:KSBB:2022:6320201678.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Banskej Bystrici ako súd odvolací, v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Danice Kočičkovej a sudcov JUDr. Renáty Deákovovej a JUDr. Jozefa Zlochu ako členov senátu, v spore veci žalobcu Z. E., narodeného XX. XX. XXXX, trvale bytom O. X. č. XXX, právne zastúpeného: Advokátska kancelária JUDr. Peter Rybár, s. r. o., Kuzmányho č. 29,040 01 Košice, IČO: 47 234 466, proti žalovanému: BNP PARIBAS PERSONAL FINANCE SA, so sídlom 1, Boulevard Haussmann, 75009 Paríž, Francúzsko, reg. č. 542 097 902, konajúceho na území Slovenskej republiky prostredníctvom BNP PARIBAS PERSONAL FINANCE SA, pobočka zahraničnej banky, Karadžičova 2, 811 09 Bratislava, IČO: 47 258 713, právne zastúpeného: Advokátska kancelária Nagyová Tenkač, s. r. o., Ružinovská 42, 821 01 Bratislava, IČO: 36 862 169, o zaplatenie 3.005,68 Eur s príslušenstvom, o odvolaní žalobcu a o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Brezno č. k. 5Csp/56/2020 - 264 zo dňa 26. 10. 2021, takto

rozhodol:

I. Rozsudok okresného súdu vo výroku II., ktorým okresný súd uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 2 775,68 Eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 8 % ročne zo sumy 1 235,30 Eur od 31. 07. 2020 do zaplatenia a zo sumy 1 540,38 Eur od 20. 11. 2020 do zaplatenia, to všetko v lehote 3 dní odo dňa právoplatnosti rozsudku, p o t v r d z u j e.

II. Vo výroku III., ktorým okresný súd rozhodol o trovách prvoinštančného konania tak, že žalobcovi náhradu trov konania nepriznáva, rozsudok okresného súdu mení tak, že žalovaný je povinný nahradiť žalobcovi trovy prvoinštančného konania v rozsahu 92,35 % do 3 dní od právoplatnosti uznesenia súdu prvej inštancie o výške náhrady trov konania.

III. Rozsudok súdu prvej inštancie vo výroku I. ostáva nedotknutý.

IV. Žalovaný je povinný nahradiť žalobcovi trovy odvolacieho konania v rozsahu 100 %, do 3 dní od právoplatnosti uznesenia súdu prvej inštancie o výške náhrady trov konania.

odôvodnenie:

1. Odvolaním napadnutým rozsudkom Okresný súd Brezno (ďalej v texte aj „okresný súd“ alebo „súd prvej inštancie“) konanie v časti o zaplatenie sumy 230 Eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 8 % ročne zo sumy 230 Eur od 20. 11. 2020 do zaplatenia zastavil (výrok I.). Žalovanému uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 2.775,68 Eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 8 % ročne zo sumy 1.235,30 Eur od 31. 07. 2020 do zaplatenia, zo sumy 1.540,38 Eur od 20. 11. 2020 do zaplatenia, to všetko v lehote 3 dní odo dňa právoplatnosti rozhodnutia (výrok II.) a žalobcovi náhradu trov konania nepriznal (výrok III.).

1.1 V odôvodnení predmetného rozsudku okresný súd uviedol, že žalobca sa žalobou podanou voči žalovanému pôvodne domáhal titulom vydania bezdôvodného obohatenia zaplatenia sumy vo výške 1.235,30 Eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 8 % ročne zo sumy 1.235,30 Eur od 31. 07. 2020 do zaplatenia a náhrady trov konania. Žalobu odôvodnil tým, že právny predchodca žalovaného spoločnosť CETELEM SLOVENSKO a. s., ako veriteľ a žalobca ako dlžník uzavreli dňa 06. 12. 2011 „Zmluvu o spotrebiteľskom úvere“ (časť 1. zmluvy) a „Zmluvu o revolvingovom spotrebiteľskom úvere a vydaní kreditnej karty a rámcovú zmluvu o poskytovaní platobných služieb“ (časť 2. zmluvy). Predmetom Zmluvy o spotrebiteľskom úvere bolo poskytnutie finančných prostriedkov vo výške 269,10 Eur za účelom nákupu spotrebného tovaru. Predmetom Zmluvy o revolvingovom spotrebiteľskom úvere a vydaní kreditnej karty a rámcovej zmluvy o poskytovaní platobných služieb (ďalej len „Zmluva o revolvingovom úvere“) bolo poskytnutie revolvingového spotrebiteľského úveru žalobcovi do výšky schváleného úverového rámca za podmienok dohodnutých v Zmluve o revolvingovom úvere, vydanie úverovej karty s úverovým rámcom 5.000 Eur, aktuálnou výškou úverového rámca 600 Eur, ktorý sa žalobca zaviazal splácať v pravidelných mesačných splátkach vo výške „5 % z dlžnej čiastky zaokrúhlenej na najbližší vyšší násobok 300 Eur“ pri úrokovej sadzbe 28,68 % ročne, RPMN 45 % a poplatkom za poistenie 3,33 %. Peňažné prostriedky boli žalobcovi aj reálne poskytnuté, pričom čerpal sumu 7.229,49 Eur. Podľa výpisu z účtu žalobcu, poukázal žalobca veriteľovi sumu 8.464,79 Eur. Žalobca v žalobe tvrdil, že Zmluva o revolvingovom úvere nebola platne uzavretá, pretože „tento sekundárny záväzok“ bol zakomponovaný do druhej časti vopred pripravenej predtlačky, ktorej obsah nemohol žalobca ovplyvniť, nič z nej vylúčiť ani zmeniť, vrátane úverového rámca. Takéto konanie žalovaného je podľa žalobcu potrebné hodnotiť ako nekalú obchodnú praktiku, ktorá nemôže platne založiť úverový vzťah, preto k platnému uzavretiu písomnej zmluvy o revolvingovom úvere a vydaní kreditnej karty a rámcovej zmluvy o poskytovaní platobných služieb podľa žalobcu nedošlo, nakoľko žalobca nemal vôľu takúto zmluvu uzavrieť.

1.2 Okresný súd v odôvodnení odvolaním napadnutého rozsudku uviedol, že žalobca argumentoval v žalobe tým, že úroková sadzba uvedená v zmluve vo výške 28,68 % ročne, nezodpovedá priemernej úrokovej sadzbe na finančnom trhu, ktorá v čase uzavretia zmluvy za rovnaké úverové produkty dosahovala úroveň 5,20 - 8,05 % ročne a priemerná RPMN 7,35 %, preto je dohodu o výške úrokovej sadzby a aj RPMN potrebné považovať za dohodu výrazne odporujúcu zákonu a keďže dohodu o výške úrokovej sadzby nie je možné odčleniť od ostatného obsahu zmluvy, sa tento dôvod neplatnosti vzťahuje na celú zmluvu. Zároveň žalobca uviedol, že ak by sa súd nestotožnil s jeho tvrdeniami o neplatnosti predmetnej zmluvy o revolvingovom úvere, tak poskytnutý revolvingový úver je potrebné považovať za bezúročný a bez poplatkov z dôvodu chýbajúceho termínu konečnej splatnosti úveru v zmluve a správneho údajov o RPMN, keďže spolu s uzavretím zmluvy dlžník automaticky pristúpil aj k poisteniu úveru. Žalobca nemal možnosť poistenie úveru odmietnuť, mohol si iba vybrať základný, štandardný alebo rozšírený súbor poistenia. Poistenie úveru tak bolo potrebné považovať za neodmysliteľnú a nevyhnutnú podmienku uzavretia zmluvy o revolvingovom úvere a sumu poistného bolo potrebné zaradiť do výpočtu hodnoty RPMN. Z uvedených dôvodov žalovaný nemal podľa žalobcu nárok na základe tejto zmluvy o revolvingovom úvere na akékoľvek plnenie nad rámec poskytnutých finančných prostriedkov a keďže žalobca poukázal podľa jeho tvrdenia v žalobe na účet veriteľa finančné prostriedky „minimálne vo výške 8.464,79 Eur“, čo je podľa žalobcu „minimálne o 1.235,30 Eur viac ako mu bolo poskytnuté“, domáhal sa v petite žaloby vydania bezdôvodného obohatenia vo výške 1.235,30 Eur. Zároveň sa domáhal aj zaplatenia úroku z omeškania vo výške 8 % ročne a náhrady trov konania; žalobca poukázal pritom v žalobe na viaceré súdne rozhodnutia, kde súdy podľa jeho názoru riešili podobné nároky.

1.3 Okresný súd ako súd prvej inštancie v odôvodnení predmetného rozsudku ďalej uviedol, že v priebehu konania žalobca žiadal, aby súd pripustil zmenu žaloby a to tak, že uloží žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 3.005,68 Eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 8 % ročne zo sumy 1.235,30 Eur od 31. 07. 2020 do zaplatenia a zo sumy 1.770,38 Eur od 20. 11. 2020 do zaplatenia a nahradiť mu trovy konania.

1.4 Uznesením č. k. 5Csp/56/2020-200 zo dňa 18. 05. 2021 okresný súd konanie prerušil, keďže strany sporu zhodne navrhli odročit' pojednávanie z dôvodu prebiehajúcich mimosúdnych rokování. Podaním doručeným okresnému súdu dňa 08. 06. 2021 žalobca navrhol pokračovať v konaní, keďže k mimosúdnej dohode medzi ním a žalovaným nedošlo. Zároveň zobral žalobu v zmysle návrhu na jej zmenu v časti o zaplatenie sumy 230 Eur späť, vzhľadom na to, že „v období od 10/2020 do 05/2021 poukázal na úverový účet sumu 960 Eur, ale čerpal z neho sumu 1 190 Eur.“ Žiadal, aby súd zaviazal

žalovaného na zaplatenie sumy 2.775,68 Eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 8 % ročne zo sumy 1.235,30 Eur od 31. 07. 2020 do zaplatenia, zo sumy 1.540,38 Eur od 20. 11. 2020 do zaplatenia a na náhradu trov konania. Ako dôkaz doložil žalobca okresnému súdu výpis z úverového účtu. Uznesením č. k. 5Csp/56/2020-222 zo dňa 06. 07. 2021 okresný súd rozhodol o pokračovaní v konaní a následne uznesením č. k. 5Csp/56/2020-232 zo dňa 13. 08. 2021 pripustil zmenu žaloby.

1.5 Okresný súd poukázal v odôvodnení predmetného rozsudku na ust. § 497 zákona č. 513/1991 Z. z. , Obchodného zákonníka (ďalej v texte aj „Obchodný zákonník“), na ust. § 52 ods. 1 až 4, § 53 ods. 6, § 451, § 456 veta prvá zákona č. 40/1964 Z. z., Občianskeho zákonníka (ďalej v texte aj „Občiansky zákonník“), na ust. § 1 ods. 2, § 2 písm. a), b), d), g) a i), § 9 ods. 2 písm. j), k), § 11 ods. 1 písm. a), b), § 11 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom ku dňu uzavretia zmluvy (ďalej v texte aj „Zákon o spotrebiteľských úveroch“), na ust. § 145 ods. 2 zákona č. 160/2015 Z. z., Civilného sporového poriadku (ďalej v texte len „CSP“) a uviedol, že vzhľadom na čiastočné späťvzatie žaloby konanie v časti o zaplatenie sumy 230 Eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 8 % ročne zo sumy 230 Eur od 20. 11. 2020 do zaplatenia zastavil.

1.6 Predmetnú zmluvu o revolvingovom úvere posúdil okresný súd ako zmluvu o spotrebiteľskom úvere, pričom zisťoval, či spĺňa obsahové náležitosti vyžadované Zákonom o spotrebiteľských úveroch v znení účinnom v čase uzavretia zmluvy s ohľadom na tvrdenie žalobcu, že úver na jej základe poskytnutý je potrebné považovať za bez úročný a bez poplatkov. Dospel pritom k záveru, že výška spotrebiteľského úveru je uvedená v zmluve dvoma rôznymi sumami - ako výška úverového rámca 5.000 Eur a aktuálna výška úverového rámca 600 Eur. Konštatoval, že zo žiadneho ustanovenia zmluvy nevyplýva, ktorá z týchto súm je dohodnutou výškou poskytnutého úveru, prípadne za akých okolností sa uplatní jedna alebo druhá výška úverového rámca. Zdôraznil, že ak dodávateľ naformuloval zmluvu tak, že v nej uviedol dve rôzne výšky úveru (úverového rámca), musia byť v nej jasne stanovené podmienky upravujúce čerpanie úveru vo vzťahu k tomu-ktorému úverovému rámcu. K stanoveniu týchto podmienok nedošlo, nie je teda podľa okresného súdu zrejme do akej výšky je spotrebiteľ oprávnený úver čerpať a za akých podmienok. Z predmetnej zmluvy o revolvingovom úvere podľa okresného súdu nevyplýva ani konkrétna výška splátky úveru, pretože formulácia „minimálne 5 % z dlžnej čiastky zaokrúhlenej na najbližší vyšší násobok 300,-Eur“ nie je dostatočne určitá. Z takejto formulácie splátky úveru ani zo žiadneho iného ustanovenia nevyplýva, čo sa považuje za „dlžnú čiastku“, či ide iba o dlžnú istinu alebo napr. aj o dlžný úrok, poplatky, poistné. Pojem „čiastka“ je sám o sebe neurčitý a môže obsahovať viaceré dlžné sumy. Bez jasného vymedzenia tohto pojmu nie je možné podľa okresného súdu vypočítať 5 % z dlžnej čiastky predstavujúcich splátku úveru, preto nie je v zmluve uvedená ani určitá výška splátky úveru. Na tom podľa súdu prvej inštancie nič nemení ani list žalovaného zo dňa 10. 04. 2021, kde je uvedená výška splátky úveru 75 Eur, keďže nebolo preukázané jeho odoslanie/doručenie žalobcovi a súhlas žalobcu so zmenou zmluvy.

1.7 Okresný súd v odôvodnení odvolaním napadnutého rozsudku ďalej vo vzťahu k tvrdeniu žalobcu, že RPMN je uvedená v zmluve v nesprávnej výške, pretože nezohľadňuje sumu určenú na úhradu poistného, ktoré nemal možnosť odmietnuť, a tak ovplyvniť obsah zmluvy, pretože zmluva bola vopred pripravená žalovaným a vo vzťahu k tvrdeniu žalovaného, že poplatok za poistenie nezahrnul do RPMN uvedenej v zmluve, pretože išlo o doplnkovú službu, ktorá nebola podmienkou uzavretia úverovej uviedol, že Zákon o spotrebiteľských úveroch vyžaduje ako povinnú osobitnú náležitosť zmluvy o spotrebiteľskom úvere ročnú percentuálnu mieru nákladov. Zmyslom tejto zákonnej úpravy je jednoznačne ochrana záujmov spotrebiteľa, ktorý na základe tohto údajov vie zistiť cenu úveru a porovnať ju s viacerými úvermi. Ak je výška RPMN v zmluve uvedená, ale v nesprávnej výške, je to v neprospech spotrebiteľa. Podľa názoru okresného súdu je v zmluve zle vypočítaná RPMN, keďže do jej výpočtu nebolo zahrnuté poistenie. Poistenie medzi zmluvnými stranami bolo dohodnuté v časti 3. Zmluvy o úvere a Zmluvy o revolvingovom úvere nazvanej Spoločné ustanovenia ku Zmluve o úvere a ku Zmluve o revolvingovom úvere, kde žalovaný vyhlásil, že sa oboznámil s rámcovými zmluvami o poistení uzavretými medzi právnym predchodcom žalobcu a poisťovňou Cardif Slovakia a. s., s aktuálnymi Všeobecnými poistnými podmienkami poisťovne Cardif Slovakia a. s., súhlasil s nimi a svojím podpisom vyjadril súhlas s poistením v rozsahu, ktorý si vybral. Z uvedeného zmluvného dojednaní ani z iných súčastí zmluvy však podľa okresného súdu nevyplýva, že žalovaný mal možnosť poistenie vopred odmietnuť alebo uzavrieť zmluvu bez poistenia, iba že mal možnosť vybrať si súbor poistenia. Ide pritom o formulárový text zmluvy, ktorý pripravil žalovaný pre neurčitý počet spotrebiteľov a žalovaný nemal

možnosť do textu zmluvy zasiahnuť. Zmluva uvádza poplatok za poistenie len percentuálne (3,33 %) a nie je možné zistiť, či ide o jednorazový, mesačný, ročný poplatok, z akej sumy je vypočítaný a aký je tento poplatok v konkrétnom číselnom vyjadrení. Uvedené naznačuje, že uzavretie tejto doplnkovej služby sa pre poskytnutie spotrebiteľského úveru vyžadovalo, a teda žalobca bol povinný poistenie uzavrieť, preto malo byť ako náklad započítané do RPMN. Pokiaľ za takýchto okolností veriteľ so žalobcom uzavrel poistenie, mali byť náklady na poistenie zahrnuté do RPMN, čo preukázateľne neboli, preto údaj o RPMN v zmluve nie je uvedený správne a je uvedený v neprospech spotrebiteľa, pretože nezohľadňuje všetky náklady spotrebiteľa.

1.8 Pokiaľ ide o žalobcom namietanú absenciu údajov o dobe trvania zmluvy o revolvingovom úvere a termíne konečnej splatnosti revolvingového úveru v zmluve (§ 9 ods. 2 písm. f) zákona č. 129/2010 Z. z.), okresný súd v odôvodnení odvolaním napadnutého rozsudku uviedol, že sa v tejto časti argumentácie žalobcu stotožnil s obranou žalovaného, že zmluva o revolvingovom úvere obsahuje údaj o dobe trvania zmluvy, a to v čl. 2., bod 2.1 a 4.2 zmluvy, kde je uvedené, že zmluva o revolvingovom spotrebiteľskom úvere je uzavretá na dobu neurčitú a klient je oprávnený kedykoľvek splatiť celý zostatok revolvingového úveru alebo jeho časť. Keďže sa však okresný súd vo vzťahu k žalobcom tvrdenej absencii ostatných vyššie uvedených obsahových náležitostí zmluvy o revolvingovom úvere stotožnil s argumentáciou žalobcu, posúdil úver poskytnutý žalobcovi na základe predmetnej zmluvy o revolvingovom úvere za bezúročný a bez poplatkov, pričom dospel k záveru, že žalovaný má voči žalobcovi nárok iba na vrátenie poskytnutej istiny úveru bez poplatkov, bez úrokov a bez sankcií. Konštatoval, že žalobca na základe zmluvy o revolvingovom úvere vyčerpal celkom sumu 9.037,06 Eur, zaplatil žalovanému (resp. jeho právnenému predchodcovi) sumu 11.812,74 Eur, ktoré skutočnosti neboli medzi stranami sporu sporné. V sume 2.775,68 Eur potom došlo na strane žalovaného k bezdôvodnému obohateniu, preto okresný súd ako súd prvej inštancie zaviazal žalovaného zaplatiť žalobcovi uvedenú sumu titulom vrátenia plnenia získaného bez právneho dôvodu, čo je zákonný dôsledok posúdenia poskytnutého úveru ako bezúročného a bez poplatkov. V nadväznosti na uvedené okresný súd v odôvodnení odvolaním napadnutého rozsudku konštatoval, že žalobca sa okrem zaplataenia istiny domáhal aj priznania úroku z omeškania vo výške 8 % ročne zo sumy 1.235,30 Eur od 31. 07. 2020 do zaplataenia a zo sumy 1 540,38 Eur od 20. 11. 2020 do zaplataenia, keďže vyzval žalovaného výzvou zo dňa 27. 07. 2020 na vrátenie plnenia poskytnutého bez právneho dôvodu vo výške 1.235,30 Eur v lehote do 30. 07. 2020 a výzvou zo dňa 12. 11. 2020 vyzval žalovaného na vrátenie plnenia poskytnutého bez právneho dôvodu vo výške 1.770,38 Eur v lehote do 19. 11. 2020, ale ten mu dobrovoľne neplnil. Súd prvej inštancie konštatujúc, že takto uplatnená výška úroku z omeškania je uplatnená v súlade s § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka a § 3 Nariadenia vlády SR č. 87/1995 Z. z. (v znení účinnom do 31. 01. 2013) a je určená podľa základnej úrokovej sadzby Európskej centrálnej banky, zvýšenej o 8 percentuálnych bodov, priznal žalobcovi okrem istiny aj uplatnený úrok z omeškania.

1.9 O trovách konania rozhodol okresný súd podľa § 257 CSP tak, že žalobcovi ako strane v spore v prevažnej miere úspešnej, náhradu trov konania nepriznal, pričom prihliadol na celkovú situáciu a okolnosti sporu. V uvedenej súvislosti okresný súd v odôvodnení odvolaním napadnutého rozsudku uviedol, že žalobca je zastúpený právnym zástupcom, pri ktorom sa očakáva vysoká miera právneho povedomia. Ide pritom o právneho zástupcu, ktorý je okresnému súdu známy z viacerých sporov spotrebiteľského charakteru. Už v čase podania žaloby mal mať žalobca k dispozícii všetky potrebné informácie a doklady za účelom žalovania správnej sumy (keďže v priebehu konania vedel napr. výpisy z účtu doložiť pri čiastočnom späťvzatí žaloby). Napriek tomu žalobca žaloval sumu 1.235,30 Eur a až následne, po vyjadrení sa žalovaného k žalobe a doložení potvrdení o odfinancovaní a prijatí finančných prostriedkov, ktoré doložil žalovaný, zmenil žalobu a „rozšíril ju“ o sumu 1.770,38 Eur. V súvislosti s rozhodnutím o trovách konania v zmysle ust. § 257 CSP okresný súd v odôvodnení odvolaním napadnutého rozsudku uviedol, že v priebehu konania prerušil konanie pre mimosúdne rokovania strán sporu, následne došlo k návrhu žalobcu na pokračovanie v konaní už s čiastočným späťvzatím žaloby. Pokiaľ žalobca tvrdil, že zmluva o revolvingovom úvere je neplatná a nechcel ju podpísať, tak podľa súdu prvej inštancie nebol dôvod na ďalšie čerpanie finančných prostriedkov, pričom argument, že žalobca nevedel, že nemôže čerpať finančné prostriedky podľa súdu prvej inštancie neobstojí. Aj tvrdenie právneho zástupcu žalobcu o „nevedomosti uzavretia viacerých zmlúv o úvere“ bolo podľa okresného súdu vyslovene zavádzajúce, keďže ten istý právny zástupca zastupuje aj manželku žalobcu v konaní sp. zn. 5Csp/62/2020, pričom jedna zo zmlúv uvádzaná v konaní sp. zn. 5Csp/62/2020 bola podpísaná aj samotným žalobcom. To nič podľa okresného súdu nemení na tom, že je povinnosťou právneho zástupcu pred podaním žaloby a) zistiť všetky relevantné informácie a zabezpečiť potrebné doklady, aby nemusel

následne, v priebehu konania dopĺňať, resp. meniť svoje podania (napr. pokiaľ ide o dôvody neplatnosti zmluvy o revolvingovom úvere, resp. dôvody bezúročnosti a bezpoplatkovosti poskytnutého úveru), b) používať správne znenia právnych predpisov a ak už odkazovať na rozhodnutia iných súdov, tak takých, ktoré sú podobné danej veci a nie úplne nesúvisiace. V nadväznosti na uvedené okresný súd v časti týkajúcej sa trov konania v odôvodnení odvolaním napadnutého rozsudku uviedol, že žalobca dlhodobo (desať rokov) využíval kreditnú kartu, čerpal z nej finančné prostriedky a neprestal s tým ani po začatí súdneho konania, čo súd prvej inštancie považoval za vyslovene drzé a nezodpovedné správanie sa dospelej osoby, ktorá uzavrela niekoľko úverových zmlúv, takže nemožno ani hovoriť, že ide o neznámeho človeka. Spotrebiteľ a je síce potrebné chrániť pred niektorými praktikami obchodných spoločností, ale na druhej strane je aj sám priemerný spotrebiteľ povinný správať sa tak, aby k takýmto sporným situáciám nedochádzalo. Toto všetko súd prvej inštancie považoval za dôvody hodné osobitného zreteľa a za výnimočné okolnosti, a preto žalobcovi náhradu trov konania s poukazom na ust. § 257 CSP nepriznal.

2. Proti predmetnému rozsudku súdu prvej inštancie sa do výroku II. v zákonnej lehote žalovaný odvolal a do výroku III. o trovách konania podal odvolanie aj žalobca. Žalovaný podal odvolanie z dôvodov podľa § 365 ods. 1 písm. f) a h) CSP. Navrhoval, aby odvolací súd rozsudok okresného súdu vo výroku II. zmenil tak, že žalobu v celom rozsahu zamietne, prizná mu nárok na náhradu trov konania vrátane trov právneho zastúpenia, alebo aby odvolací súd rozsudok okresného súdu vo výroku II. zrušil a vec mu v uvedenom rozsahu vrátil na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

2.1 Žalovaný poukázal v odvolaní na ust. § 9 ods. 2 písm. k) Zákona o spotrebiteľských úveroch a uviedol, že v čl. 1 bod 1.1 Zmluvy o revolvingovom úvere je uvedené, že výška úverového rámca je 5.000 Eur a aktuálna výška úverového rámca je 600 Eur. V čl. 1 bod 1.3 zmluvy je uvedené, že „Cetelem je oprávnený na základe priebežného vyhodnocovania bonity, platobnej disciplíny a potrieb Klienta jednostranne zvýšiť výšku aktuálneho úverového rámca, najviac však do výšky úverového rámca dohodnutého v základných podmienkach ZoRSÚ.“ Z uvedeného dôvodu označil žalovaný v odvolaní záver súdu prvej inštancie, že „zo žiadneho ustanovenia zmluvy nevyplýva, ktorá z týchto súm je dohodnutou výškou poskytnutého úveru, prípadne za akých okolností sa uplatní jedna alebo druhá výška úverového rámca“, za neopodstatnený. Z uvedeného dôvodu podľa žalovaného jednoznačne vyplýva, že výška úverového rámca je 5.000 Eur a aktuálna výška úverového rámca v čase podpisu zmluvy o revolvingovom úvere bola 600 Eur. Nejde pritom podľa žalovaného o žiadnu nezrovnalosť uvedenú v zmluve a nie je ani potrebné použiť žiadny výklad na určenie výšky úverového rámca, platného pre zmluvné strany. Záver súdu prvej inštancie, že v zmluve o revolvingovom úvere nie je uvedená celková výška revolvingového úveru, tak podľa žalovaného nevyplýva z vykonaného dokazovania. Svedčí to tiež o nesprávnom právnom posúdení veci súdom prvej inštancie, keď súd prvej inštancie síce správne podľa žalovaného aplikoval Zákon o spotrebiteľských úveroch, avšak nesprávne vyložil ustanovenie § 9 ods. 2 tohto zákona, ktorý v písm. g) požaduje uvedenie celkovej výšky spotrebiteľského úveru a zároveň vyžaduje špecifikáciu druhu spotrebiteľského úveru (v danom prípade revolvingového spotrebiteľského úveru) a doby trvania zmluvy (v danom prípade bola zmluva uzavretá na dobu neurčitú). Súd prvej inštancie v uvedenej súvislosti neprihliadol podľa žalovaného ani na čl. II písm. a) prílohy č. 2 k Zákona o spotrebiteľských úveroch, ktorý zakotvuje Dodatočné predpoklady na výpočet ročnej percentuálnej miery nákladov, v zmysle ktorých predpokladov - ak zmluva o spotrebiteľskom úvere umožňuje spotrebiteľovi čerpať peňažné prostriedky ľubovoľne, spotrebiteľský úver sa považuje za vyčerpaný okamžite a v plnej výške. Pokiaľ ide o výšku mesačnej splátky úveru, žalovaný v odvolaní uviedol, že z čl. 1 bod 1.1 zmluvy o revolvingovom úvere jasne a zrozumiteľne vyplýva, že výška mesačnej splátky revolvingového spotrebiteľského úveru je vo výške minimálne 5 % z dlžnej čiastky, zaokrúhlenej na najbližší vyšší násobok 300 Eur. Pri revolvingovom spotrebiteľskom úvere platí, že dlžník čerpá z kreditnej karty ľubovoľnú sumu do výšky poskytnutého úverového rámca, t. j. v čase uzatvorenia zmluvy nie je známa výška čerpania a ani výška dlžnej sumy istiny; táto sa pravidelne mení v závislosti od čerpania dlžníkom a úhradami zo strany dlžníka. V uvedenej súvislosti považoval žalovaný za potrebné v odvolaní uviesť, že Zákon o spotrebiteľských úveroch, ani iný všeobecne záväzný právny predpis neuvádza, akým spôsobom môže byť vyjadrený údaj o mesačnej splátke úveru. Za použitia eurokonformného výkladu Zákona o spotrebiteľských úveroch, ako aj s prihliadnutím na závery súdnej praxe, je potrebné podľa žalovaného vykladať zákonnú požiadavku uviesť v zmluve o úvere výšku mesačnej splátky úveru tak, že z úverovej zmluvy musí byť spotrebiteľovi jasné a zrozumiteľné, aká je výška mesačnej splátky úveru, pričom je potrebné prihliadať aj na povahu revolvingového spotrebiteľského úveru. Nie je preto podľa žalovaného možné stotožniť sa so záverom súdu prvej inštancie o neurčitosti formulácie výšky mesačnej splátky úveru použitej v zmluve. Žalovaný v odvolaní súdu prvej inštancie ďalej vytkol, že nevzal do

úvahy oznámenie žalovaného, adresované žalobcovi, ktorým bola žalobcovi zaslaná kreditná karta a v ktorom je uvedený číselný údaj o aktuálnej výške mesačnej splátky úveru pri čerpaní aktuálneho úverového rámca.

2.2 Žalovaný v odvolaní ďalej namietal, že súd prvej inštancie neprihliadol ani na čl. 3., bod 3.2 Zmluvy o revolvingovom úvere, podľa ktorého „Cetelem eviduje čerpanie a splácanie Revolvingového úveru na úverovom účte Dlužníka. Cetelem informuje Klienta o všetkých pohyboch na úverovom účte formou výpisu z účtu zasielaného alebo sprístupneného Klientovi raz za kalendárny mesiac. Výpis z účtu je vyhotovený iba v prípade, že v danom období bol na účte zaznamenaný akýkoľvek pohyb, t. j. vrátane úhrady mesačnej splátky a/alebo zúčtovania príslušných nákladov.“ Uviedol, že žalobca je ako spotrebiteľ viac krát a rôznymi spôsobmi informovaný o výške mesačnej splátky úveru a o predpokladoch na jej výpočet. Súd prvej inštancie však uvedené skutočnosti a zmluvnú úpravu nevzal podľa žalovaného do úvahy, teda na základe vykonaných dôkazov dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam.

2.3 Žalovaný v odvolaní ďalej uviedol, že nesúhlasí so záverom súdu prvej inštancie o nesprávnej výške RPMN v zmluve. Poukázal pritom na ust. § 9 ods. 2 písm. j), i) a g) Zákona o spotrebiteľských úveroch a uviedol, že ročná percentuálna miera nákladov je v Zmluve o revolvingovom úvere vypočítaná správne a v súlade s ustanoveniami Zákona o spotrebiteľských úveroch. Zdôraznil, že ročná percentuálna miera nákladov je závislá od dvoch parametrov - od celkových nákladov spotrebiteľa spojených so spotrebiteľským úverom a od celkovej výšky spotrebiteľského úveru. Z ustanovenia § 2 písm. g) Zákona o spotrebiteľských úveroch podľa žalovaného jednoznačne vyplýva, že do celkových nákladov spojených so spotrebiteľským úverom patria náklady na poistenie (ako na doplnkovú službu) jedine v tom prípade, ak je uzatvorené poistenie zmluvy (ako zmluvy o poskytnutí doplnkovej služby) podmienkou uzatvorenia zmluvy o úvere, takže spotrebiteľ na to, aby získal spotrebiteľský úver alebo aby ho získal za ponúkaných podmienok musí súhlasiť aj s poistením úveru. Inak povedané, ak je uzatvorené poistenie zmluvy len fakultatívne, poistenie sa nezapočítava do celkových nákladov spotrebiteľa spojených so spotrebiteľským úverom. V danom prípade žalovaný podľa žalovaného listinným dôkazom - zmluvou o revolvingovom úvere preukázal, že poistenie nebolo podmienkou získania spotrebiteľského úveru žalobcom. Táto skutočnosť podľa žalovaného vyplýva z čl. 1, bod 1.1 Zmluvy o revolvingovom úvere. Zdôraznil, že toto ustanovenie zmluvy o revolvingovom úvere explicitne vyjadruje skutočnosť, v zmysle ktorej „získanie“ poistenia nepodmieňuje získanie revolvingového spotrebiteľského úveru, pričom upravuje aj právo žalobcu na odvolanie súhlasu s poistením, kedykoľvek počas existencie platného úverového vzťahu, alebo dokonca ešte aj pred uzatvorením zmluvy. Žalovaný ďalej v odvolaní zdôraznil, že pokiaľ poistenie nebolo podmienkou poskytnutia revolvingového spotrebiteľského úveru, nie je možné poistenie (poistné) započítať do celkových nákladov spotrebiteľa spojených so spotrebiteľským úverom, ktoré sú relevantné pre výpočet RPMN - ročnej percentuálnej miery nákladov. Súd prvej inštancie neposudzoval podľa žalovaného povinnosť zahrnutia poistného do výpočtu ročnej percentuálnej miery nákladov z pohľadu možnosti spotrebiteľa odmietnuť poistenie, čo je v rozpore s dikciou § 2 písm. g) a s tým súvisiacich ustanovení Zákona o spotrebiteľských úveroch. Navyše, v Zmluve o revolvingovom úvere je výslovne uvedené, že poistenie nie je podmienkou poskytnutia revolvingového spotrebiteľského úveru a že poistenie je možné kedykoľvek odvolať, a to aj pred poskytnutím revolvingového úveru (čl. 1 bod 1.1 Zmluvy o revolvingovom úvere). Súd prvej inštancie preto podľa žalovaného predmetnú právnu vec nesprávne právne posúdil, keď dospel k záveru, že zakomponovanie formulácie poistenia do návrhu zmluvy má automaticky za následok povinnosť jeho zakomponovania do výpočtu ročnej percentuálnej miery nákladov.

2.4 V nadväznosti na uvedené žalovaný v odvolaní argumentoval tým, že z listinných dôkazov predložených v konaní jasne vyplýva, že v danom prípade išlo o poistenie dobrovoľné, ktoré nebolo podmienkou získania revolvingového spotrebiteľského úveru žalobcom, preto nebolo možné poistné zahrnúť do celkových nákladov spotrebiteľa spojených so spotrebiteľským úverom, ktoré predstavujú jeden z dvoch kľúčových parametrov na výpočet ročnej percentuálnej miery nákladov. Súd prvej inštancie na základe vykonaných dôkazov dospel podľa žalovaného k nesprávnym skutkovým zisteniam a predmetnú právnu vec nesprávne právne posúdil.

2.5 V závere odvolania žalovaný uviedol, že poplatok za poistenie úveru vo výške 3,33 %, uvedený v čl. 1. bod 1.2 Zmluvy o revolvingovom úvere je uvedený v zmluve jasne a zrozumiteľne. Záver súdu prvej inštancie vyjadrený v odseku 40. odôvodnenia o nemožnosti zistiť, či ide o jednorazový, mesačný alebo ročný poplatok za poistenie, z akej sumy je vypočítaný a aký je tento poplatok v konkrétnom

číselnom vyjadrení, je podľa žalovaného v rozpore s obsahom Zmluvy o revolvingovom úvere, z čl. 1 bod 1.2, druhá veta ktorej vyplýva, že „Dlžník berie na vedomie, že poplatok za poistenie uvedený v základných podmienkach ZoSÚ/ZoRSÚ (Zmluvy o spotrebiteľskom úvere a Zmluvy o revolvingovom spotrebiteľskom úvere) je vyjadrený percentom z mesačnej splátky Úveru/Revolvingového úveru a je zahnutý do výšky mesačnej splátky.“ Závery súdu prvej inštancie o bezúročnosti a bezpoplatkovosti revolvingového spotrebiteľského úveru a následne o vzniku bezdôvodného obohatenia nemajú preto podľa žalovaného oporu vo vykonanom dokazovaní. Súd prvej inštancie na základe vykonaných dôkazov dospel podľa žalovaného k nesprávnym skutkovým zisteniam a rozsudok súdu prvej inštancie v odvolaní napadnutom výroku II. je založený na nesprávnom právnom posúdení veci.

3. Žalobca v odvolaní podanom proti výroku III. predmetného rozsudku súdu prvej inštancie, ktorým súd prvej inštancie rozhodol o trovách konania tak, že nepriznal žalobcovi nárok na náhradu trov prvoinštančného konania uviedol, že závery súdu prvej inštancie uvedené v odseku 44. odôvodnenia rozsudku, nie je možné v žiadnom prípade považovať za správne. V nadväznosti na uvedené žalobca v odvolaní uviedol, že odvolanie proti výroku III. rozsudku súdu prvej inštancie podal z toho dôvodu, že súd prvej inštancie mu nesprávnym procesným postupom znemožnil, aby uskutočňoval jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 365 ods. 1 písm. b) CSP), ďalej z toho dôvodu, že konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci (§ 365 ods. 1 písm. d) CSP), z dôvodu že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov v časti trov konania k nesprávnym skutkovým zisteniam (§ 365 ods. 1 písm. f) CSP), ako aj z toho dôvodu, že rozhodnutie súdu prvej inštancie v časti trov konania vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 365 ods. 1 písm. h) CSP).

3.1 V nadväznosti na uvedené žalobca v odvolaní uviedol, že súd prvej inštancie odôvodnil svoje rozhodnutie o nepriznaní trov konania žalobcovi napriek jeho úspechu v spore hneď niekoľkými skutočnosťami, ktoré považoval za dôvody hodné osobitného zreteľa, pre ktoré v zmysle ustanovenia § 257 CSP môže súd o trovách konania rozhodnúť tak, že aj napriek úspechu strany v spore jej nárok na náhradu trov konania neprizná. Skutočnosti, na ktoré v súvislosti s nepriznaním náhrady trov konania v odseku 44. odôvodnenia rozsudku odkázal súd prvej inštancie, nie sú podľa žalobcu dôvody hodné osobitného zreteľa. Súd prvej inštancie rozhodnutie o nepriznaní náhrady trov konania žalobcovi odôvodnil tým, že žalobca bol v konaní zastúpený právnym zástupcom, pri ktorom sa očakáva vysoká miera právneho povedomia. Zároveň súd prvej inštancie v odôvodnení rozhodnutia v časti týkajúcej sa trov konania poukázal na to, že už v čase podania žaloby mal mať právny zástupca žalobcu k dispozícii všetky potrebné informácie a doklady za účelom žalovania správnej sumy. Uvedené závery súdu prvej inštancie odporujú podľa žalobcu elementárnej logike, pretože rozhodnutie súdu musí v každom prípade zohľadňovať dôkaznú situáciu v konaní, resp. skutkovú stránku veci, pričom právne povedomie právneho zástupcu ešte neznamená „dôkazovú vybavenosť“ - držbu všetkých relevantných listín. Práve naopak, v priebehu konania vyplynulo, že jednotlivé dôkazy (listiny) sa dostali do dispozície právneho zástupcu žalobcu až po podaní žaloby. Pre uvedenú nezrovnalosť v úvahe súdu prvej inštancie vyznie potom podľa žalobcu odôvodnenie rozsudku súdu prvej inštancie v časti týkajúcej sa trov konania ako nelogické a „skôr ako pocitové, založené na určitej antipatii k strane sporu, prípadne k jej právnemu zástupcovi“, pretože ak niekto niečím (nejakým dôkazom) nedisponuje, tak ho nemôže súdu predložiť, aj keď má súd za to, že ho predložiť mal. Žalobca v odvolaní ďalej uviedol, že tak ako vyplynulo z výpovede žalobcu na pojednávaní, po podaní žaloby vykonával ďalšie úhrady úveru kvôli tomu, že mienil požiadať o poskytnutie hypotekárneho úveru a snažil sa tým predísť zaradeniu do registra dlžníkov. Žalovaný mu telefonicky niekoľkokrát uviedol, že nevyužívaním karty - čerpaním a splácaním, bude do predmetného registra zaradený. Civilný sporový poriadok vyslovene počíta s možnosťou a postupom, kedy po podaní žaloby vyjdú najavo nové skutočnosti a nové dôkazy, ktoré majú vplyv na rozsah uplatňovaných nárokov, čo potvrdzujú aj inštitúty ako zmena žaloby, čiastočné späťvzatie žaloby, zmena strany sporu a pod. Z uvedeného dôvodu vyznie a javí sa podľa žalobcu rozhodnutie súdu prvej inštancie v časti týkajúcej sa trov konania ako arbitrárne a odnímajúce žalobcovi právo na právne zastúpenie a na spravodlivý súdny proces. Ak by predmetné úkony právnej služby aj neboli účelné, mohol súd prvej inštancie konať v medziach procesných predpisov a žalobcovi maximálne nepriznať náhradu trov konania za niektoré úkony právnej služby (napr. za návrh na pripustenie zmeny žaloby) a nie nepriznať žalobcovi náhradu trov právneho zastúpenia ako celku, ktoré preukázateľne účelne vykonané boli. Žalobca v odvolaní ďalej uviedol, že súd prvej inštancie v odôvodnení rozsudku, v časti týkajúcej sa trov konania „vyjadril nesúhlas“ s konaním žalobcu, ktoré nasledovalo po uzavretí zmluvy o revolvingovom úvere a po podaní žaloby. V súvislosti s uvedeným súd prvej inštancie v odôvodnení rozsudku poukázal na to, že

pokiaľ žalobca tvrdil, že zmluva je neplatná a nechcel ju podpísať, tak nebol dôvod na to, aby na jej základe ďalej čerpal finančné prostriedky, a to aj v priebehu súdneho konania. Takáto argumentácia súdu prvej inštancie „prekrúca“ podľa žalobcu skutočnosť, keďže žalobca nikdy netvrdil, že zmluvu o revolvingovom úvere nechcel podpísať, ale tvrdil, že mal predovšetkým záujem o poskytnutie klasického účelového úveru, poskytnutého na nákup spotrebného tovaru, pričom veriteľom boli do zmluvy včlenené aj dojednania o poskytnutí ďalšieho - revolvingového úveru a o vydaní kreditnej karty, z ktorej sa žalobca následne v dôsledku nepriaznivej finančnej situácie rozhodol čerpať. Len samotná skutočnosť, že ďalšie čerpania finančných prostriedkov nemajú podľa súdu prvej inštancie rúco, neznamená, že žalobca nemal dôvod na takéto ďalšie čerpanie. Takýmito úvahami súd prvej inštancie zašiel podľa žalobcu „do nedokázateľnej skutkovej roviny“, o ktorú nemôže relevantne oprieť svoje rozhodnutie, pričom žalobca v priebehu konania opakovane uviedol, že po podaní žaloby mienil požiadať o poskytnutie hypotekárneho úveru, a preto bol nútený správať sa spôsobom, ktorý bol v súlade s požiadavkami veriteľa, aby tým zabránil zaradeniu do registra dlžníkov. K jednotlivým čerpaniam finančných prostriedkov dochádzalo z dôvodu nepriaznivej finančnej situácie žalobcu, na čo je potrebné podľa žalobcu tiež prihliadať. Tvrdenie súdu prvej inštancie, že „takéto správanie dospelého osoby je potrebné považovať vyslovene za drzé a nezodpovedné“, je podľa žalobcu cez čiaru, „keďže evidentne ide len o ventiláciu subjektívnej emócie“. Preto ani tieto tvrdenia súdu prvej inštancie nie je možné považovať za dôvody hodné osobitného zreteľa v zmysle ustanovenia § 257 CSP. Na doplnenie uvedenej argumentácie žalobca v odvolaní uviedol, že súd prvej inštancie nevezal na zreteľ dve podstatné skutočnosti a síce, že súdny spor „nevyvolal“ žalobca ale žalovaný, ktorý na výzvu žalobcu adresovanú pred začatím súdneho konania odpovedal negatívne, a preto nemal žalobca inú možnosť ako uplatniť si svoje právo podaním žaloby na súd. Rovnako v priebehu súdneho konania to bol žalobca, ktorý inicioval mimosúdne rokovanie za účelom skončenia súdneho sporu zmiernom (čo by okrem iného znamenalo nenavyšovanie trov konania) s návrhom na vzdanie sa časti žalobou uplatňovaných nárokov; opäť však u žalovaného nepochodil.

3.2 V závere odvolania žalobca navrhol, aby odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v ním odvolaním napadnutej časti (vo výroku III.) zmenil a vyslovil, že žalobca má nárok na náhradu trov prvoinštančného konania voči žalovanému v plnom rozsahu a súčasne, že žalobca má nárok na náhradu trov odvolacieho konania voči žalovanému v plnom rozsahu.

4. Vo vyjadrení k odvolaniu žalovaného proti výroku II. rozsudku súdu prvej inštancie žalobca uviedol, že právne posúdenie veci súdom prvej inštancie uvedené v odôvodnení odvolaním napadnutého rozsudku vo vzťahu k meritu sporu považuje za správne.

4.1 V uvedenej súvislosti poukázal žalobca vo vyjadrení k odvolaniu žalovaného na tú skutočnosť, že v zmysle ustanovenia § 9 ods. 2 písm. g) Zákona o spotrebiteľských úveroch musí každá zmluva o spotrebiteľskom úvere obsahovať číselné vyjadrenie celkovej výšky spotrebiteľského úveru, ktorý je na základe takejto zmluvy spotrebiteľovi poskytnutý. Ide azda o jednu z najpodstatnejších náležitostí zmluvy o spotrebiteľskom úvere, preto musí byť zo zmluvy bez akýchkoľvek pochybností zrejmé, aká suma je spotrebiteľovi na základe zmluvy poskytnutá. Predmetná zmluva o revolvingovom úvere však takéto jasné, presné a zrozumiteľné vyjadrenie celkovej výšky úveru neobsahuje, keďže sa v nej uvádza jednak výška úverového rámca v sume 5.000 Eur, ako aj aktuálna výška úverového rámca v sume 600 Eur. Z takejto formulácie, ani z ostatného obsahu predmetnej zmluvy o revolvingovom úvere však žiadnym spôsobom nevyplýva, ktorá suma je pre spotrebiteľa smerodajná a do akej výšky reálne mohol spotrebiteľ finančné prostriedky čerpať. Celková výška spotrebiteľského úveru je tak v predmetnej zmluve o revolvingovom úvere uvedená nejednoznačne a spôsobom pripúšťajúcim rozličný výklad a teda prakticky ide o rovnakú situáciu, ako keby v nej uvedená vôbec nebola.

4.2 Žalobca vo vyjadrení k odvolaniu žalovaného tiež uviedol, že súhlasí s právnym posúdením veci súdom prvej inštancie, podľa ktorého predmetná zmluva o revolvingovom úvere neobsahuje údaj o ročnej percentuálnej miere nákladov v správnej výške, keďže nezohľadňuje poistenie schopnosti splácať úver. Vo vzťahu k odvolacím argumentom žalovaného poukázal žalobca vo vyjadrení k odvolaniu žalovaného na to, že samotnú skutočnosť, či poistenie schopnosti splácať úver bolo alebo nebolo podmienkou uzavretia zmluvy o revolvingovom úvere, nemožno skúmať len s odkazom na to, že v predmetnej zmluve o revolvingovom úvere je uvedené, že k poisteniu pristupuje dlžník dobrovoľne. Žalobca zdôraznil, že je potrebné skúmať, či spotrebiteľ mal reálnu možnosť odmietnuť poistenie bez toho, aby táto skutočnosť mala vplyv na uzavretie zmluvy o revolvingovom úvere. V uvedenej súvislosti poukázal žalobca vo vyjadrení k odvolaniu žalovaného na to, že z obsahu predmetnej zmluvy

o revolvingovom úvere žiadnym spôsobom nevyplýva, či spotrebiteľ bol poučený o možnosti odmietnutia poistenia, resp. či takúto možnosť aj objektívne mal. Na základe uvedeného je potom podľa žalobcu potrebné dospieť k záveru, že ak spotrebiteľ nemal v prejednávacom prípade akúkoľvek možnosť neuzavrieť poisťnú zmluvu bez toho, aby takéto jeho konanie malo vplyv na uzavretie hlavnej zmluvy - zmluvy o úvere, tak je potrebné pri výpočte RPMN prihliadať aj na poistenie úveru. V uvedenej súvislosti poukázal žalobca vo vyjadrení k odvolaniu žalovaného na rozsudok Krajského súdu v Košiciach zo dňa 30. 08. 2018 sp. zn. 5Co/86/2018 a zdôraznil, že v zmysle uvedeného rozhodnutia Krajského súdu v Košiciach je potrebné do hodnoty RPMN, ako aj do celkovej čiastky, ktorú musí spotrebiteľ veriteľovi zaplatiť, podľa ustanovenia § 2 písm. g) Zákona o spotrebiteľských úveroch zaradiť aj výšku poisťného. Ak žalovaný pri uzatváraní zmluvy takto neučinil, hodnota RPMN je v predmetnej zmluve o revolvingovom úvere uvedená nesprávne a v neprospech spotrebiteľa.

4.3 Žalobca vo vyjadrení k odvolaniu žalovaného uviedol, že súhlasí so záverom súdu prvej, uvedeným v odôvodnení odvolaním napadnutého rozsudku, podľa ktorého predmetná zmluva o revolvingovom úvere neobsahuje výšku splátok úveru, ktoré musí spotrebiteľ uhrádzať, keď vyjadrenie iba percentuálnou sadzbou z dlžnej čiastky nie je dostatočne určitým vyjadrením sumy splátky úveru. Suma splátky úveru musí byť vyjadrená jednoznačne a bez toho, aby pripúšťala akýkoľvek rozličný výklad, pričom vyjadrenie výšky splátky úveru v podobe „5 % z dlžnej čiastky“ nie je dostatočne určité, keďže nie je zjavné, čo dlžnú čiastku tvorí, teda či ide len o dlžnú čiastku istiny, alebo aj úrokov, prípadne aj rozličných poplatkov a iných sankčných plnení. Nie je pritom pokiaľ ide o výšku splátky úveru podľa žalobcu pravdivé to tvrdenie žalovaného, že súd prvej inštancie nechal do úvahy všetky dôkazy, kde je výška splátky úveru uvedená, pretože v odseku 39. odôvodnenia odvolaním napadnutého rozsudku sa súd prvej inštancie výslovne zaoberal s týmito dôkazmi, pričom dospel k záveru, že ani uvedenie výšky splátky úveru v liste žalovaného (ktorého doručenie nebolo žalobcovi preukázané), túto vadu zmluvy o revolvingovom úvere nemôže zhojiť. Na to, aby bolo možné dospieť k záveru, že zmluva o revolvingovom spotrebiteľskom úvere obsahuje výšku splátky úveru, ktorú je povinný spotrebiteľ uhrádzať na účet dodávateľa (veriteľa), musí byť splátka úveru vyjadrená spôsobom, ktorý výšku splátky úveru vyjadruje bez akýchkoľvek pochybností. Na základe uvedených skutočností je tak zjavné, že predmetná zmluva o revolvingovom úvere trpí hneď niekoľkými vadami, pre ktoré je potrebné úver poskytnutý na jej základe považovať za bezúročný a bez poplatkov. Žalobca vo vyjadrení k odvolaniu žalovaného poukázal tiež na to, že jednou zo zásad civilného sporového konania je zásada právnej istoty, ktorej vyjadrením je, že strana sporu môže očakávať, že jej spor bude rozhodnutý v súlade s ustálenou rozhodovacou praxou. V uvedenej súvislosti poukázal žalobca na čl. 2 Základných princípov Civilného sporového poriadku a na rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 5ECdo/192/2014. V závere vyjadrenia k odvolaniu žalovaného žalobca navrhol, aby odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie v žalovanom odvolaní napadnutom rozsahu ako vecne správne potvrdil a priznal žalobcovi plný nárok na náhradu trov odvolacieho konania.

5. Vo vyjadrení k odvolaniu žalobcu, podaného žalobcom do výroku III. rozsudku súdu prvej inštancie o trovách konania, žalovaný uviedol, že sa stotožňuje s názorom súdu prvej inštancie o tom, že by strana sporu, ktorá sa rozhodne iniciovať súdne konanie, mala mať pred podaním žaloby k dispozícii všetky dostupné relevantné dôkazy, ktorými následne preukazuje svoj žalobný nárok. Počas trvania zmluvného vzťahu medzi žalobcom a žalovaným boli žalobcovi pravidelne zasielané výpisy z účtu, z čoho evidentne vyplýva, že už pri podaní žaloby mal mať žalobca k dispozícii všetky potrebné informácie o výške čerpaných a uhradených súm splátok úveru. Odpoveď žalobcu na pojednávaní konanom dňa 26. 10. 2021, že mu asi takéto výpisy zasielané neboli, nemôže byť smerodajná, keďže ako súd prvej inštancie v odôvodnení odvolaním napadnutého rozsudku v časti trov konania správne uviedol, pri čiastočnom späťvzátí žaloby žalobca výpis z účtu predložil. Z retrospektívneho vývoja žalovanej sumy, ktorá bola pôvodne v žalobe vyčíslená žalobcom vo výške 1.235,30 Eur a až následne (po vyjadrení žalovaného, ale najmä na základe potvrdenia o odfinancovaní peňažných prostriedkov zo dňa 05. 10. 2020 a na základe potvrdenia o prijatých splátkach zo dňa 05. 10. 2020, ktoré potvrdenia tvorili prílohu vyjadrenia žalovaného), pristúpil žalobca ku zmene žaloby, v rámci ktorej sa voči žalovanému domáhal vydania bezdôvodného obohatenia až vo výške 3.005,68 Eur, ktorá suma vznikla pripočítaním finančných prostriedkov vo výške 1.770,38 Eur (ktoré žalobca tiež čerpal a na čerpanie ktorých upozornil súd žalovaný) k pôvodne žalovanej sume, pričom žalobca v konečnom dôsledku o viac ako dvojnásobok navýšil pôvodne žalovanú sumu.

5.1 V ďalšom texte vyjadrenia k odvolaniu žalobcu poukázal žalovaný na odsek 36. odôvodnenia odvolaním napadnutého rozsudku súdu prvej inštancie a uviedol, že zo strany žalobcu zavádzajúce a účelové tvrdiť, že nemal záujem uzatvoriť aj zmluvu o revolvingovom úvere a o vydaní kreditnej karty a že mu bol tento typ úveru veriteľom nanútený, keď na znak súhlasu s revolvingovým úverom a vydaním kreditnej karty žalobca v čl. 17. úverovej zmluvy uviedol svoj podpis a svojím následným konaním, ktoré spočívalo v čerpaní finančných prostriedkov z kreditnej karty, žalobca uzatvorenie zmluvy o revolvingovom úvere nespochybnil. Takéto konanie žalobcu podľa žalovaného len potvrdzuje, že žalobca mal záujem aj o tento druh úverového produktu. Súd prvej inštancie jasne a zreteľne odôvodnil svoje rozhodnutie o trovách konania aj tým, že pokiaľ žalobca naozaj nechcel čerpať úver na základe zmluvy o revolvingovom úvere, tak nebol dôvod na to, aby ho toľko rokov po podpise zmluvy čerpal, o to skôr, keď k čerpaniu z „nechcenej kreditnej karty“ žalobcom dochádzalo aj po podaní žaloby, počas už prebiehajúceho súdneho sporu. Žalobcovo konanie neospravedlňuje podľa žalovaného ani dôvod čerpania finančných prostriedkov, ktorým bola podľa žalobcu jeho zlá životná situácia a potreba požiadať o poskytnutie hypotekárneho úveru. Práve naopak, takto odôvodnená potreba získania hypotekárneho úveru len podľa žalovaného preukazuje skutočný zámer žalobcu a dôvod uzatvorenia zmluvy o revolvingovom úvere, ktorý je však v priamom rozpore s jeho tvrdením, že nemal vôľu uzavrieť zmluvu o revolvingovom úvere.

5.2 Žalovaný vo vyjadrení k odvolaniu žalobcu ďalej uviedol, že pokiaľ žalobca v odvolaní tvrdil, že rozhodnutie súdu prvej inštancie je v časti trov konania arbitrárne, tak toto tvrdenie žalobcu nie je ničím podložené a preukázané, naopak odôvodnenie rozsudku súdu prvej inštancie obsahuje podrobné odôvodnenie aplikácie ustanovenia § 257 CSP, čím sú popreté znaky jeho arbitrárnosti. Žalovaný vo vyjadrení k odvolaniu žalobcu ďalej uviedol, že Civilný sporový poriadok pripúšťa zmenu uplatňovaných nárokov v prípade, ak v priebehu konania vyjdú na povrch nové skutočnosti a dôkazy. V danom prípade však v priebehu konania nevyšli najavo žiadne nové skutočnosti, o ktorých by žalobca do podania žaloby nemal vedomosť. Odôvodnenosť aplikácie ustanovenia § 257 CSP pramení preto podľa žalovaného najmä zo zmatečného konania žalobcu po podaní žaloby, uvádzania nesprávnych informácií o úverových zmluvách, a to priamo v žalobe a tiež z jeho celkového správania sa počas celého priebehu sporového konania, ktoré správanie bolo v priamom rozpore s tvrdeniami žalobcu, ktoré počas konania uvádzal. Neodmysliteľnou súčasťou tohto správania žalobcu je tiež uplatnenie niektorých dôkazov po podaní žaloby, zmena žaloby a tiež čiastočné späťvzatie žaloby, ktoré boli spájané najmä s procesnou aktivitou žalovaného, pričom však bolo preukázané, že žalobca disponoval všetkými potrebnými relevantnými údajmi, aby k postupným zmenám žaloby nemuselo dochádzať. S poukazom na vyššie uvedené žalovaný vo vyjadrení k odvolaniu žalobcu uviedol, že má za to, že odvolaním žalobcu napadnutý výrok III. rozsudku súdu prvej inštancie je spravodlivý a súladný s právnou úpravou a navrhol, aby odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie vo výroku III. potvrdil a priznal mu voči žalobcovi právo na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu, vrátane trov právneho zastúpenia.

6. Vo vyjadrení k vyjadreniu žalobcu voči odvolaniu žalovaného, žalovaný uviedol argumenty obsiahnuté v jeho odvolaní, na ktorých v plnej miere zotrval. Tvrdil, že z čl. 1. - Základné podmienky zmluvy o revolvingovom spotrebiteľskom úvere, bod 1.1 jasne, presne a zrozumiteľne vyplýva, že výšku úverového rámca predstavuje suma 5000 Eur, pričom aktuálnu výšku úverového rámca predstavuje suma 600 Eur. V čl. 1.3., bod 1. tej istej časti zmluvy je uvedené nasledovné: „Cetelem je oprávnený na základe priebežného vyhodnocovania bonity, platobnej disciplíny a potrieb Klienta jednostranne zvýšiť výšku aktuálneho úverového rámca (600 EUR), najviac však do výšky úverového rámca dohodnutého v základných podmienkach ZoRSÚ (čl. 1, bod 1.1. - 5.000 EUR).“ Na základe uvedeného je podľa žalovaného suma 600 Eur, predstavujúca čerpanie revolvingového úveru (uvedená v zmluve) dodatočným údajom pre výpočet RPMN. Uvedené platí tiež z toho dôvodu, že v bode 1.1., čl. 1. zmluvy o revolvingovom úvere je uvedený údaj - celková čiastka k zaplateniu vo výške 729,60 Eur. Žalovaný zdôraznil, že spotrebiteľ na to, aby zistil, do akej výšky môže čerpať finančné prostriedky nepotrebuje žiadny špeciálny právny ani iný výklad. Z uvedených bodov, ako aj z ostatného obsahu zmluvy o revolvingovom úvere jasne, no najmä zrozumiteľne vyplýva aká je výška revolvingového spotrebiteľského úveru.

6.1 Vo vzťahu k poisteniu úveru žalovaný uviedol, že poistenie úveru nebolo podmienkou poskytnutia revolvingového spotrebiteľského úveru, žalobcovi, preto nie je možné poistenie (poistné) započítať do celkových nákladov spotrebiteľa spojených s revolvingovým spotrebiteľským úverom, ktoré sú relevantné pre výpočet RPMN - ročnej percentuálnej miery nákladov. Uvedené vyplýva priamo z litery

zmluvy o revolvingovom úvere, konkrétne čl. 1., bod 1.1, kde sa uvádza nasledovne: „Pri výpočte RPMN nebola zohľadnená suma určená na úhradu poistného, pretože poistenie nie je podmienkou poskytnutia Revolvingového úveru. Dlžník je oprávnený kedykoľvek odvolať svoj súhlas s poistením Revolvingového spotrebiteľského úveru, a to aj pred poskytnutím Revolvingového úveru.“ Po objektívnom uvážení a analýze obsahu zmluvy o revolvingovom úvere je teda zrejmé, že okrem toho, že poistenie nebolo podmienkou poskytnutia revolvingového spotrebiteľského úveru, bola žalobcovi daná možnosť, že v prípade, ak si po čase svoj súhlas s poistením rozmyslí, môže ho odvolať nielen pred poskytnutím samotného úveru, ale kedykoľvek počas trvania právneho vzťahu medzi stranami sporu.

6.2 V závere vyjadrenia k vyjadreniu žalobcu k odvolaniu žalovaného, žalovaný uviedol, že vo vzťahu k výške mesačnej splátky úveru ako i „v ostatnom“ sa pridrižiava svojich doposiaľ predostretých tvrdení. Na základe vyššie uvedeného žiada, aby odvolací súd zmenil odvolaním napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie tak, že žalobu zamietne v celom rozsahu, prizná žalovanému nárok na náhradu trov konania vrátane trov právneho zastúpenia, prípadne aby odvolací súd odvolaním napadnutý rozsudok zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

7. K vyjadreniu žalovaného žalobca už len stručne uviedol, že s tvrdeniami žalovaného obsiahnutými v jeho vyjadrení absolútne nesúhlasí a aj naďalej trvá na podanom odvolaní do výroku III. rozsudku súdu prvej inštancie o trovách konania, ako aj na všetkých svojich tvrdeniach v ňom obsiahnutých. Zdôraznil, že v odvolaní dostatočne ozrejmil, v čom spočíva nesprávnosť rozsudku súdu prvej inštancie v odvolaním napadnutom výroku o trovách konania a logickým spôsobom vysvetlil aj svoje konanie, v rámci ktorého aj po podaní žaloby ďalej riadne splácal poskytnuté úvery a tieto aj naďalej čerpal, preto „v celom rozsahu odkazuje na právnu argumentáciu obsiahnutú v jeho odvolaní, kde sa podrobne zaoberá jednotlivými právnymi otázkami podstatnými pre rozhodnutie súdu prvej inštancie o trovách konania“. Navrhol, aby odvolací súd rozhodol v zmysle jeho odvolania a priznal mu plný nárok na náhradu trov odvolacieho konania.

8. Krajský súd ako súd odvolací (§ 34 CSP), prejednal odvolanie žalobcu a žalovaného v rozsahu a z dôvodov daných ust. § 379 a ust. § 380 CSP, bez nariadenia pojednávania podľa § 385 ods. 1 (a contrario) a rozsudok súdu prvej inštancie v odvolaním žalovaného napadnutom výroku II., ktorým súd prvej inštancie uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 2 775,68 Eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 8 % ročne zo sumy 1 235,30 Eur od 31. 07. 2020 do zaplatenia a zo sumy 1 540,38 Eur od 20. 11. 2020 do zaplatenia, to všetko v lehote 3 dní odo dňa právoplatnosti rozsudku podľa § 387 ods. 1, 2 CSP ako vecne správny potvrdil; vo výroku III., ktorým súd prvej inštancie nepriznal žalobcovi náhradu trov prvoinštančného konania odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie podľa ust. § 388 CSP zmenil tak, že žalovaný je povinný nahradiť žalobcovi trovy prvoinštančného konania v rozsahu 92,35 % do 3 dní od právoplatnosti uznesenia súdu prvej inštancie o výške náhrady trov konania.

9. Z obsahu odvolania žalovaného vyplýva, že žalovaný podal odvolanie z nasledovných odvolacích dôvodov: a) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam (§ 365 písm. f) CSP), b) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 365 písm. h) CSP).

10. Po prejednaní odvolania žalovaného odvolací súd uvádza, že odvolaním žalovaného napadnutý výrok II. rozsudku súdu prvej inštancie považuje za vecne správny. Súd prvej inštancie vykonal dokazovanie v potrebnom rozsahu, vykonané dôkazy vyhodnotil v súlade s ust. § 191 CSP jednotlivo a aj v ich vzájomnej súvislosti a na základe vykonaného dokazovania správne zistil skutkový stav veci. Žalovaný v zmysle ust. § 366 písm. d) CSP v odvolaní neuviedol žiadne nové skutočnosti a nežiadal doplniť dokazovanie za podmienok stanovených v § 384 ods. 2 a 3 CSP o ďalšie nové relevantné skutočnosti, ktoré nemohli byť prezentované žalovaným v prvoinštančnom konaní.

11. Pokiaľ žalovaný v odvolaní spochybnil tiež právne posúdenie veci súdom prvej inštancie, ktorý na zistený skutkový stav správne aplikoval príslušné ustanovenia Zákona o spotrebiteľských úveroch a správne ich aj interpretoval, odvolací súd uvádza, že po prejednaní odvolania žalovaného z hľadiska odvolacieho dôvodu uplatneného žalovaným v zmysle ust. § 365 písm. h) CSP, dospel k záveru, že rozsudok súdu prvej inštancie je v odvolaním žalovaného napadnutom výroku II. vecne správny. Súd prvej inštancie správne právne posúdil zmluvný vzťah, z ktorého žalobou uplatnený nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia vzišiel. Správne právne posúdil predmetnú zmluvu o revolvingovom úvere

ako zmluvu o spotrebiteľskom úvere a následne správne aplikoval relevantnú právnu úpravu (príslušné ustanovenia zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov). V uvedenej súvislosti odvolací súd uvádza, že právne posúdenie zmluvného vzťahu medzi žalobcom a právnym predchodcom žalovaného ako vzťahu spotrebiteľského, založeného zmluvou o spotrebiteľskom úvere a právne postavenie žalobcu ako spotrebiteľa, ani samotným žalovaným v priebehu konania spochybnené a namietané nebolo. Správne potom súd prvej inštancie po tom, čo vyhodnotil ako nedôvodnú námietku žalobcu o neplatnosti zmluvy o revolvingovom úvere, zameral pozornosť na skúmanie obsahových náležitostí posudzovanej zmluvy o revolvingovom úvere z hľadiska zákonných požiadaviek a kritérií obligatórnych náležitostí zmluvy o spotrebiteľskom úvere, vyplývajúcich z vyššie citovaného Zákona o spotrebiteľských úveroch.

12. Z obsahu odvolania žalovaného vyplýva, že žalovaný v odvolaní namietal záver súdu prvej inštancie týkajúci sa absencie nižšie uvedených obligatórnych obsahových náležitostí zmluvy o revolvingovom úvere, v dôsledku ktorého záveru vyhodnotil súd prvej inštancie úver poskytnutý žalovanému na základe predmetnej zmluvy o revolvingovom úvere ako bezúročný a bez poplatkov. Následne žalovaný spochybnil v odvolaní nárok žalobcu na zaplatenie sumy 2 775,68 Eur titulom vydania bezdôvodného obohatenia, ktorý považoval súd prvej inštancie za opodstatnený konštatujúc, že žalovaný sa na úkor žalobcu obohatil prijatím plnenia nad rámec poskytnutej istiny úveru. Žalovaný ako odvolateľ nesúhlasil v odvolaní so záverom súdu prvej inštancie, že posudzovaná zmluva o revolvingovom spotrebiteľskom úvere zo dňa 06. 12. 2011 (č. I. 29 až 30 spisu) neobsahuje obligatórne obsahové náležitosti vyžadované ust. § 9 ods. 2 písm. g), j), k) Zákona o spotrebiteľských úveroch - výšku spotrebiteľského úveru, správne uvedenú ročnú percentuálnu mieru nákladov a určitý a jasný údaj o výške splátky úveru, v dôsledku čoho potom súd prvej inštancie vyslovil záver o bezúročnosti a bezpoplatkovosti revolvingového úveru.

13. Po prejednaní odvolania žalovaného odvolací súd uvádza, že je možné plne sa stotožniť so záverom súdu prvej inštancie, že pokiaľ je výška spotrebiteľského úveru uvedená v predmetnej zmluve dvoma rôznymi sumami - ako výška úverového rámca 5.000 Eur a aktuálna výška úverového rámca 600 Eur, je tento zákonom obligatórne vyžadovaný údaj nejasný a mätúci, pretože zo žiadneho ustanovenia zmluvy nevyplýva za akých okolností sa uplatní jedna alebo druhá výška úverového rámca. Správna bola preto výhrada súdu prvej inštancie, že pokiaľ dodávateľ naformuloval zmluvu tak, že v nej uviedol dve rôzne výšky úveru - úverového rámca, musia byť v zmluve jasne stanovené podmienky upravujúce čerpanie úveru a uvedenie, kedy je spotrebiteľ oprávnený čerpať ten-ktorý úverový rámec. K stanoveniu týchto podmienok v danom prípade nedošlo.

14. Okrem uvedeného obsahového nedostatku súd prvej inštancie správne predmetnej zmluve o revolvingovom spotrebiteľskom úvere vytýkal aj absenciu, resp. neurčité uvedenie ďalšieho obligatórneho údaju a to jednoznačný, jasný a určitý údaj o výške splátky úveru. Z predmetnej zmluvy o revolvingovom úvere nevyplýva konkrétna výška splátky úveru, pričom formuláciu „minimálne 5 % z dlžnej čiastky zaokrúhlenej na najbližší vyšší násobok 300 Eur" nie je možné považovať za dostatočne určitú a pre spotrebiteľa konkrétnu. Z uvedenej formulácie, ani zo žiadneho iného ustanovenia zmluvy o revolvingovom úvere nevyplýva, čo sa považuje za "dlžnú čiastku" a či ide iba o dlžnú istinu alebo aj o dlžný úrok, poplatky, poistné. Výhrady súdu prvej inštancie, že pojem "čiastka" je sám o sebe neurčitý a môže zahŕňať viaceré dlžné sumy sú podľa odvolacieho súdu správne a dôvodné. Bez jasného vymedzenia tohto pojmu nie je možné vypočítať 5 % z dlžnej čiastky predstavujúcej splátku úveru tak, aby si bol spotrebiteľ úplne istý, že si ju vypočítal správne, preto nemožno považovať za určitú ani takto vymedzenú výšku splátky úveru. Neobstojí preto argument žalovaného, že údaj o výške splátky úveru bol jednoznačne uvedený v jeho liste zo dňa 10. 04. 2012 adresovanom žalobcovi, kde je uvedená výška splátky úveru 75 Eur (č. I. 107 spisu), keďže nebolo preukázané odoslanie/doručenie tohto listu žalobcovi a najmä nebol preukázaný súhlas žalobcu s takouto prípadnou zmenou zmluvy. Údaj o výške splátky úveru je vyžadovaný Zákonom o spotrebiteľských úveroch ako obligatórna náležitosť zmluvy o spotrebiteľskom úvere, teda je nevyhnutné, aby bol tento údaj jasne a určito obsiahnutý priamo v zmluve o spotrebiteľskom úvere, nie až dodatočne v informácii „zaslanej" v listinnej podobe dlžníkovi - spotrebiteľovi, pričom doručenie tejto informácie spotrebiteľovi nebolo preukázané. Absenciu uvedenia uvedeného údaja v zmluve jasným a určitým spôsobom možno teda samu osebe považovať za relevantný dôvod pre prijatie záveru o bezúročnosti a bezpoplatkovosti predmetného revolvingového úveru.

15. Pokiaľ ďalej súd prvej inštancie dospel k záveru, že v predmetnej zmluve o revolvingovom úvere je tiež uvedený nesprávny údaj o výške RPMN, z dôvodu, že nezohľadňuje sumu určenú na úhradu poistného, odvolací súd uvádza, že ani tu neobstojí odvolacia argumentácia žalovaného, že poplatok za poistenie nebol do údaju o výške RPMN zahrnutý správne, pretože išlo o doplnkovú službu, ktorá nebola podmienkou uzavretia zmluvy. Žalovaný síce v uvedenej súvislosti poukázal na čl. 1, bod 1.1 zmluvy, v zmysle ktorého bol žalobca oprávnený svoj súhlas s poistením kedykoľvek odvolať, avšak táto skutočnosť (možnosť žalobcu) nie je spôsobilá konvalidovať nesprávne uvedený údaj o výške RPMN v zmluve, do ktorého výpočtu nebolo zahrnuté poistné, ktoré celkom zjavne v danom konkrétnom prípade dojednané bolo. Poistenie bolo medzi zmluvnými stranami dohodnuté v Spoločných ustanoveniach ku Zmluve o spotrebiteľskom úvere a ku Zmluve o spotrebiteľskom revolvingovom úvere, kde žalobca vyhlásil, že sa oboznámil s rámcovými zmluvami o poistení uzavretými medzi právnym predchodcom žalovaného a poisťovňou Cardif Slovakia a. s., s aktuálnymi Všeobecnými poistnými podmienkami poisťovne Cardif Slovakia a. s., súhlasil s nimi a svojím podpisom vyjadril súhlas s poistením v rozsahu, ktorý si vybral. Z uvedeného zmluvného dojednaní ani z iných častí zmluvy však nevyplýva, či žalobca mal možnosť toto poistenie vopred odmietnuť alebo uzavrieť zmluvu o revolvingovom úvere bez poistenia, iba že mal možnosť vybrať si súbor poistenia. Uvedené naznačuje, že uzavretie doplnkovej služby sa pre poskytnutie revolvingového spotrebiteľského úveru vyžadovalo. V uvedenej súvislosti poukazuje odvolací súd na ustanovenie § 2 písm. i) a g) Zákona o spotrebiteľských úveroch, ktoré na účely tohto zákona vymedzuje pojmy a poskytuje legálny výklad, čo sa rozumie ročnou percentuálnou mierou nákladov a celkovými nákladmi spotrebiteľa spojenými so spotrebiteľským úverom. Pokiaľ ročná percentuálna miera nákladov zahŕňa celkové náklady spotrebiteľa spojené so spotrebiteľským úverom, ktoré sú zákonom definované ako všetky náklady, vrátane úrokov, provízií, daní a poplatkov akéhokoľvek druhu, pričom do celkových nákladov spojených so spotrebiteľským úverom patria aj náklady na doplnkové služby súvisiace so zmluvou a to najmä poistné, tak je zrejmé, že pokiaľ poistné v danom konkrétnom prípade celkom zjavne dojednané bolo, mala byť správne vyčíslená hodnota RPMN vrátane poistného. Neobstojí preto odvolací argument žalovaného o fakultatívnosti tohto inštitútu, teda možnosť zvolenia si poistenia, resp. nezvolenia si poistenia, prípadne o možnosti odvolať súhlas s poistením, a to aj pred poskytnutím revolvingového úveru. Z obsahu zmluvy je zrejmé, že poistenie úveru v danom prípade dojednané bolo a pokiaľ konkrétny spotrebiteľ - žalobca mal poistenie dojednané, malo byť celkom jednoznačne aj poistné zahrnuté do výpočtu ročnej percentuálnej miery nákladov daného revolvingového spotrebiteľského úveru. Ustanovenie § 11 ods. 1 písm. b) Zákona o spotrebiteľských úveroch v znení platnom a účinnom v čase uzatvorenia zmluvy ustanovovalo, že poskytnutý spotrebiteľský úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov aj v prípade, ak je v zmluve o spotrebiteľskom úvere uvedená nesprávne ročná percentuálna miera nákladov v neprospech spotrebiteľa, preto už len z tohto dôvodu je vecne správny záver súdu prvej inštancie, že úver poskytnutý žalobcovi na základe posudzovanej zmluvy o revolvingovom spotrebiteľskom úvere je z dôvodu absencie správneho údaju o výške RPMN v zmluve potrebné považovať za bezúročný a bezpoplatkový.

16. Vzhľadom k tomu, že súd prvej inštancie vecne správne a na základe zákonných kritérií vyhodnotil žalobcovi poskytnutý revolvingový úver za bezúročný a bez poplatkov, mal žalovaný nárok iba na vrátenie poskytnutej istiny bez poplatkov, úrokov a sankcií. Pokiaľ žalobca na základe zmluvy o revolvingovom úvere vyčerpal celkom sumu 9.037,06 Eur a titulom vrátenia poskytnutých úverových prostriedkov zaplatil sumu 11.812,74 Eur, v sume 2.775,68 Eur, tak ako správne uviedol v odôvodnení odvolaním napadnutého rozsudku súd prvej inštancie, došlo na strane žalovaného k bezdôvodnému obohateniu, na vrátenie ktorého žalobcovi súd prvej inštancie zaviazal žalovaného. V nadväznosti na uvedené odvolací súd uvádza, že súd prvej inštancie správne vyhovel aj uplatnenému nároku na úrok z omeškania, ktorý priznal žalobcovi vo výške 8 % ročne zo sumy 1.235,30 Eur od 31. 07. 2020 do zaplataenia, zo sumy 1.540,38 Eur od 20. 11. 2020 do zaplataenia, ktorého výška bola žalobcom určená v zmysle § 517 ods. 2 OZ a § 3 Nariadenia vlády SR č. 87/1995 Z. z. (ktorým sa vykonávajú niektoré ustanovenia Občianskeho zákonníka, v znení účinnom do 31. 01. 2013) podľa základnej úrokovej sadzby Európskej centrálnej banky, zvýšenej o 8 percentuálnych bodov; odvolanie žalovaného voči meritórnemu výroku II. rozsudku súdu prvej inštancie tak dôvodné nie je.

17. Z obsahu odvolania žalobcu, ktorý podal odvolanie proti výroku III. rozsudku súdu prvej inštancie o trovách prvoinštančného konania, kde žalobca namietal aplikáciu ustanovenia § 257 CSP súdom prvej inštancie vyplýva, že žalobca podal odvolanie z nasledovných odvolacích dôvodov: a) súd prvej inštancie mu znemožnil, aby uskutočňoval jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 365 písm. b) CSP), konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok

nesprávne rozhodnutie vo veci (§ 365 písm. d) CSP), súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam (§ 365 písm. f) CSP), rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 365 písm. h) CSP).

18. Okresný súd za dôvody hodné osobitného zreteľa pre nepriznanie nároku na náhradu trov konania žalobcovi považoval predovšetkým tú skutočnosť, že právny zástupca žalobcu ako advokát nepostupoval dostatočne kvalifikovane v spore, pretože už v čase podania žaloby mal mať k dispozícii všetky potrebné informácie a doklady za účelom žalovania správnej sumy, keďže v priebehu konania vedel napr. výpisy z účtu pri čiastočnom späťvzati žaloby doložiť. Napriek tomu žaloval sumu 1 235,30 Eur a až následne, po vyjadrení sa žalovaného k žalobe a doložení potvrdení o odfinancovaní a prijatí finančných prostriedkov, ktoré súdu predložil žalovaný, žalobca zmenil žalobu tak, že ju „rozšíril“ o sumu 1 770,38 Eur. Okrem toho videl súd prvej inštancie dôvody hodné osobitného zreteľa pri rozhodovaní o náhrade trov konania aj v nezodpovednom správaní sa žalobcu, ktorý v žalobe tvrdil, že zmluvu o revolvingovom úvere, na základe ktorej v období niekoľkých rokov čerpal revolvingový úver nemal vôbec záujem uzavrieť a bola mu v dôsledku nekalých obchodných praktík veriteľa veriteľom „vnútená“, napriek tomu však na jej základe naďalej čerpal finančné prostriedky z revolvingového úveru, a to aj v priebehu súdneho konania. Práve tieto dve okolnosti vyhodnotil súd prvej inštancie ako relevantné vo vzťahu k aplikácii ust. § 257 CSP, a to najmä s poukazom na to, že žalobca (spotrebiteľ), ktorý si bol vedomý dôvodov bezúročnosti a bezpoplatkovosti poskytnutého revolvingového úveru ešte aj v priebehu sporu, v ktorom si uplatňoval nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia, naďalej čerpal finančné prostriedky z revolvingového úveru, čo považoval súd prvej inštancie za konanie odôvodňujúce aplikáciu ust. § 257 CSP na rozhodnutie o trovách žalobcu, ktoré mu vznikli ako prevažne úspešnej strane sporu.

19. Po prejednaní odvolania žalobcu odvolací súd uvádza, že v sporovom konaní sa povinnosť nahradiť trovy konania spravuje predovšetkým zásadou úspechu v konaní (§ 255 CSP), resp. zásadou procesného zavinenia zastavenia konania (§ 256 CSP). Aplikácia ust. § 257 CSP pri rozhodovaní o náhrade trov konania prichádza do úvahy v prípadoch, keď sú síce naplnené predpoklady na priznanie náhrady trov konania podľa § 255 CSP, resp. podľa § 256 CSP, súd však dôjde k záveru, že sú dané dôvody hodné osobitného zreteľa, pre ktoré náhradu trov úspešnej strane sporu celkom alebo sčasti neprizná. Musí však ísť o celkom výnimočný prípad, ktorého výnimočnosť spočíva tak v okolnostiach danej veci ako aj v okolnostiach strán sporu. V nadväznosti na uvedené odvolací súd uvádza, že v zmysle judikatúry Ústavného súdu SR (viď napr. I. ÚS 387/2019), každé rozhodnutie súdu, ktorým súd neprizná sporovej strane náhradu trov konania, musí byť vo svojej podstate výnimočným rozhodnutím, prijatým na základe riadneho zváženia všetkých relevantných okolností konkrétneho prípadu a na základe prísne reštriktívneho výkladu § 257 CSP a v ňom obsiahnutej formulácie „dôvody hodné osobitného zreteľa“. Dôvody hodné osobitného zreteľa, ani výnimočné okolnosti zákon v ustanovení § 257 CSP neuvádza, a to ani len exemplifikatívne. Výklad podmienok aplikácie ust. § 257 CSP ponecháva na súdnej praxi. To však neznamená, že tým vytvára priestor na celkom voľnú úvahu. V zmysle už ustálenej judikatúry (uznesenia NS SR sp. zn. 2MCdo/17/2009, sp. zn. 5Cdo/67/2010, či sp. zn. 3MCdo/46/2012) ustanovenie § 257 CSP nie je možné považovať za predpis, ktorý by zakladal voľnú možnosť jeho aplikácie. Ide o ustanovenie, podľa ktorého je súd povinný skúmať, či v prejednávacom prípade existujú okolnosti hodné osobitného zreteľa, ku ktorým je potrebné pri rozhodovaní o povinnosti nahradiť trovy konania výnimočne prihliadať. Ustanovenie § 257 CSP však nie je možné vykladať tak, že ho možno aplikovať kedykoľvek bez zreteľa na základné zásady rozhodovania o trovách konania. Hranice sudcovskej úvahy sú dané účelom právnej úpravy náhrady trov konania, ktorá jej nepriznanie úspešnej strane sporu (resp. strane sporu, ktorá procesne nezavinila zastavenie konania) pripúšťa len ako výnimku zo všeobecného procesného princípu zodpovednosti za výsledok sporového konania (§ 255 ods. 1 CSP), resp. zodpovednosti za procesné zavinenie zastavenia konania. V nadväznosti na uvedené odvolací súd uvádza, že trovy konania sú výdavky, ktoré vznikli stranám sporu v súvislosti s uplatňovaním alebo bránením práva. Právo na ich náhradu vzniká teda podľa výsledku sporu stranám sporu a nie ich právnym zástupcom. Nemožno teda trestať úspešnú stranu sporu nepriznaním náhrady trov konania pre výhrady k postupu jej právneho zástupcu - tieto možno pretaviť len do skúmania účelnosti jednotlivých úkonov právnej služby a s tým spojenými trovami konania. Rovnako nemožno trestať žalobcu nepriznaním náhrady trov konania za to, že aj v priebehu konania čerpal úver na základe zmluvy o revolvingovom úvere, o ktorom tvrdil, že je bezúročný a bez poplatkov, s ktorým tvrdením sa súd prvej inštancie stotožnil, teda nepovažoval uvedenú skutočnosť za relevantnú z hľadiska priznania nároku na vydanie bezdôvodného obohatenia zaplatením žalovanej sumy žalobcovi.

20. Možno potom zhrnúť, že právne a skutkové závery, na základe ktorých súd prvej inštancie rozhodol o trovách konania neboli vecne správne, preto odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v odvolaní žalobcu napadnutom výroku III. o trovách konania podľa ustanovenia § 388 CSP zmenil tak, ako je uvedené vo výroku tohto rozsudku, pričom v zmysle ust. § 256 ods. 1 CSP zohľadnil, že čiastočné zastavenie konania procesne zavinil žalobca.

21. O trovách odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa ustanovenia § 396 ods. 1 CSP v spojení s ust. § 255 ods. 1 CSP a s ustanovením § 262 ods. 2 CSP tak, že žalovaný je povinný nahradiť žalobcovi trovy odvolacieho konania v rozsahu 100 %, do 3 dní od právoplatnosti uznesenia súdu prvej inštancie o výške náhrady trov konania

22. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Banskej Bystrici, ako súdu odvolacieho, pomerom hlasov členov senátu 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP)

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b) (§ 422 ods. 1 CSP).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP).

Dovolanie môže podať intervenient, ak spolu so stranou, na ktorej vystupoval, tvoril nerozlučné spoločenstvo podľa § 77 (§ 425 CSP).

Prokurátor môže podať dovolanie, ak sa konanie začalo jeho žalobou alebo ak do konania vstúpil (§ 426 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plyní znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Ak zákon na podanie nevyžaduje osobitné náležitosti, v podaní sa uvedie,

- a) ktorému súdu je určené,
- b) kto ho robí,
- c) ktorej veci sa týka,
- d) čo sa ním sleduje a
- e) podpis.

(§ 127 ods. 1 CSP)

Ak ide o podanie urobené v prebiehajúcom konaní, náležitosťou podania je aj uvedenie spisovej značky tohto konania (§ 127 ods. 2 CSP).

Strany konania majú možnosť zvoliť si advokáta alebo obrátiť sa na Centrum právnej pomoci so žiadosťou o poskytnutie právnej pomoci (§ 160 ods. 2 CSP). Žiadateľ, u ktorého hrozí nebezpečenstvo zmeškania lehoty, môže zároveň so žiadosťou požiadať centrum o predbežné poskytnutie právnej pomoci (§ 11 ods. 1 zákona č. 327/2005 Z.z.).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

Povinnosť podľa predchádzajúceho odseku neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

Ak má dovolanie vady podľa § 429 a dovolateľ na výzvu súdu prvej inštancie na odstránenie väd neodstráni vady, následkom neodstránenia väd dovolania je odmietnutie dovolania.